

ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਅਵੱਲ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਵਿਦਿਆਰਥੀ

Authors : A P J Abdul Kalam with Arun Tiwari

Adapted by Ananya Parthibhan

ਦੂਸਰਾ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਅਜੇ ਖਤਮ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਆਪਣੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਲਈ ਬੇਸਬਰੀ ਨਾਲ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਉਹ ਸਮਾਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਹਰ ਪਾਸੇ ਰੇਡੀਓ ਦੀ ਗੂੰਜ ਸੀ। ਗਾਂਧੀ ਜੀ ਨੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ, “ਭਾਰਤੀ ਆਪਣਾ ਖੁਦ ਦਾ ਭਾਰਤ ਬਣਾਉਣਗੇ।” ਸਾਰਾ ਦੇਸ਼ ਬੇਮਿਸਾਲ ਉਮੀਦ ਨਾਲ ਭਰ ਗਿਆ ਸੀ।

ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਲਈ ਕੁਝ ਕਰਨ ਦੇ ਮੌਕੇ ਦੀ ਚੋਰੀ-ਛਿਪੇ ਖਵਾਹਿਸ਼ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਪਰ ਮੈਂ ਕਦੇ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਝੱਲ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ।

ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਏ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ, “ਅਬਦੁਲ, ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਉੱਚ ਪੱਧਰੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖੀ ਹੈ। ਤੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉੱਚ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ ਪਰ ਸਾਡੇ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਤੀ ਬਹੁਤ ਵੱਡੇ ਸੁਪਨੇ ਹਨ। ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰ, ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਚੰਗੇ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਤੇਰੇ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਕਿਵੇਂ ਨਾ ਕਿਵੇਂ ਪੈਸੇ ਦਾ ਬੰਦੋਬਸਤ ਕਰਾਂਗੇ।”

ਸ਼ਵਾਰਟਜ਼ ਸਕੂਲ ਰਮਨਾਥਪੁਰਮ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਜੋ ਰਾਮੇਸ਼ਵਰਮ ਤੋਂ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਪਾਰ ਇੱਕ ਹਲਚਲ ਭਰਿਆ ਸ਼ਹਿਰ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਭਰਾ ਮੈਨੂੰ ਸਕੂਲ ਲੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ। ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਸਕੂਲ ਸੀ। ਗਰਮੀ ਅਤੇ ਨਮੀ ਭਰੇ ਮੌਸਮ ਵਿੱਚ, ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਦਰੱਖਤਾਂ ਹੇਠ ਬਿਠਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪੱਖੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਜਮਾਤ ਬਦਲਣ ਸਮੇਂ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਦਰੱਖਤ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਦਰੱਖਤ ਵੱਲ ਦੌੜਦੇ।

ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਕਾਹਲੀ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਗਲਤ ਜਮਾਤ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਮੇਰੇ ਗਣਿਤ ਦੇ ਅਧਿਆਪਕ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚਸ਼ਮੇ ਵਿੱਚੋਂ ਮੈਨੂੰ ਵੇਖਦਿਆਂ ਕਿਹਾ, “ਜੇ ਤੂੰ ਸਹੀ ਜਮਾਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਤਾਂ ਇਸ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕਰਨ ਆਇਆ ਹੈ? ਤੈਨੂੰ ਬਸ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੂੰ ਆਇਆ ਹੈ।” ਫਿਰ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੀ ਗਰਦਨ ਤੋਂ ਫੜਿਆ ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਜਮਾਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੈਨੂੰ ਕੁੱਟਿਆ।

BookBox
www.bookbox.com

© BookBox. All Rights Reserved.

ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਉਦਾਸ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਮੇਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਭੇਜਣ ਲਈ ਵੱਡੀਆਂ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰੀ ਘਰ ਦੀ ਬਹੁਤ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਪਰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਨਾਂ ਉੱਚਾ ਕਰਨ ਦਾ ਦ੍ਰਿੜ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਮੈਂ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਚੰਗਾ ਬਲਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਬਣਨ ਦਾ ਮਨ ਬਣਾ ਲਿਆ। ਮੈਂ ਦਿਨ-ਰਾਤ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕੀਤੀ। ਕਈ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ ਮੇਰਾ ਗਣਿਤ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਵਿੱਚ ਪੂਰੇ ਅੰਕ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਸੁਪਨਾ ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਸੱਚ ਹੋ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸੀ।

ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ, ਸਾਡੀ ਸਭਾ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਉਹੀ ਅਧਿਆਪਕ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਏ, ਮੁਸਕਰਾਏ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, “ਜਿਸ ਨੂੰ ਵੀ ਮੈਂ ਸਜ਼ਾ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਉਹ ਮਹਾਨ ਆਦਮੀ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ!” ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਹਰ ਕੋਈ ਹੱਸਣ ਲੱਗ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, “ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਯਾਦ ਰੱਖਿਓ; ਇਹ ਲੜਕਾ ਆਪਣੇ ਸਕੂਲ ਅਤੇ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਦਾ ਨਾਂ ਰੌਸ਼ਨ ਕਰੇਗਾ।” ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਨੇ ਪਿਛਲੇ ਅਪਮਾਨ ਨੂੰ ਕਾਫੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਭੁਲਾ ਦਿੱਤਾ।

ਉਸ ਸਮੇਸਟਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਘਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਪੂਰਾ ਪਰਿਵਾਰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਇਆ। ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਮਠਿਆਈ ਬਣਾਈ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਇਸਨੂੰ ਵੰਡਦੇ ਹੋਏ ਪੂਰੇ ਰਾਮੇਸ਼ਵਰਮ ਵਿੱਚ ਗਏ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਮੈਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਕੁਝ ਵਧੀਆ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਪਰ ਅਜੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਹਾਸਿਲ ਕਰਨਾ ਬਾਕੀ ਸੀ।

THE END

Click below to follow us:

You Tube

facebook

BookBox

www.bookbox.com

© BookBox. All Rights Reserved.